



V TIENI OLIVOVNÍKOV

ROMÁN O LÁSKE S PRÍCHUŤOU VÍNA A OLÍV, STAROBYLÝCH
KAMENNÝCH ULÍČKÁCH A MALEBNÝCH PLÁŽACH



EVA GLYN

 metafora



metafora

V TIENI OLIVOVNÍKOV

ROMÁN O LÁSKE S PRÍCHUŤOU VÍNA A OLÍV, STAROBYLÝCH
KAMENNÝCH ULIČKÁCH A MALEBNÝCH PLÁŽACH



EVA GLYN

EVA GLYN
V TIENI OLIVOVNÍKOV

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 242. publikáciu.

Z anglického originálu *The Olive Grove*, vydaného vydavateľstvom HarperCollins Publishers v roku 2021, preložila do slovenčiny Marta Maňáková
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2024
Počet strán 344
Tlač Tlačiareň Havlíčkův Brod a.s.

Copyright © Eva Glyn, 2021
First published in Great Britain in ebook format by HarperCollinsPublishers 2021
under the title *The Olive Grove*.
Translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd. Eva Glyn asserts
the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Marta Maňáková, 2024
Cover illustrations © stock.adobe.com/Shamim, lublubachka, Daryartsy,
yuliya_derbisheva, masanyanka, PEPPERPOT

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-745-7 (ePub)
ISBN 978-80-8090-746-1 (pdf)
ISBN 978-80-8090-743-3 (print)

*Pre Darka, ktorého vojnový príbeh
inšpiroval ten môj*



PROLÓG

Korčula 1996

Pozoruje ho v spánku. Tmavé vlasy má neporiadne prilepené na čelo, jednu ruku ležérne prehodenú cez vankúš. Presne ako jeho otec. Každým dňom jej ho čoraz viac pripomína. Chlapcovo pyžamo má vzor s vyblednutými plyšovými medvedíkmi. Vážne by potreboval nové. Aj nové topánky. V krajine, kde zúri vojna, sa veci nedajú zohnať tak ľahko.

Čelo sa jej zvlní vráskami. Teraz jej podobné starosti pripadali celkom bezvýznamné. Snívala o tom, že bude vychovávať dieťa, ale nie takto. V každom prípade pokrvené puto aj putá lásky sú silné. On je jej talizmanom, ktorý jej zoslal Boh v hodine najväčšej núdze. Nech sa však modlí, ako vládze, teraz jej nechce ani slovom naznačiť, čo má robiť s tým listom.

Nespoznala písmo na obálke, ale keď uvidela známku, všetko bolo jasné. Taktiež spoznala ženské písmo. Radšej ho ukryla do zásuvky v nočnom stolíku, aby ho mohla otvoriť, keď naberie odvahu. A keď si napokon prečítala tie osudové slová, padla na kolená a rozplakala sa.

Samozrejme, stále mohla predstierať, že ten list nikdy nedostala, a nemusela by vôbec nič podniknúť. Mohli ďalej žiť po starom a ona mohla držať jeho malú rúčku v dlani, až kým by sa sám nepustil. Dôvera v tých tmavohnedých očiach by patrila iba jej. No toľkokrát si

kládla otázku, čo je pre dieťa najlepšie. Čo je najlepšie pre chlapca, ktorého miluje viac než život? Čo je najlepšie pre Ivanovho syna?

Odtrhne sa od jeho spiaceho telička a uchýli sa do samoty svojej spálne. Spánok sa jej však vyhyba, dokonca aj polospánok, ktorý si osvojila pre prípad, že by ho zobudila nočná mora z jeho predošlého života. Musí sa rozhodnúť, ako má odpovedať. Musí zvážiť nielen súčasnosť, ale aj veľmi vzdialenú budúcnosť. Musí premýšľať jasným rozumom, nezaslepeným láskou.

Na druhé ráno, keď odíde do školy, napíše odpoveď. Najskôr sa jej trasie ruka, postupne však píše čoraz smelšie. Adresu odpíše priamo z obálky a odloží list bokom, aby ho odniesla na poštu. List od tej ženy sa jej chveje v ruke. Nesmú po ňom zostať stopy. Ani jedna. Prsty sa jej zúrivo mihajú, keď šklbe papier na drobné kúsky, ktoré jej ako okvetné lístky padajú k nohám.

Aké pochabé gesto. Teraz to musí poupratovať. Zozbiera útržky do vrecka zástery a zamieri von cez olivový háj. Keď kráča okolo stromov, kontroluje dozrievajúce olivy. Zastane a dlaň položí na hrboľatý kmeň. Drsnosť kôry ju tlačí do dlane, s vychádzajúcim slnkom sa šíri teplo, hľadá si cestičky pomedzi strakaté tiene. Toto malo byť Ivanovo dedičstvo. Teraz bude patriť jeho synovi. Jej list sa o to postará a pre chlapca to bude takto lepšie. Pretože napokon zabudne.

Na krátkej ceste ku skalnatej zátokke nestretne ani živú dušu. Spoločnosť jej robí iba bzukot včiel a vôňa divokého tymianu. Na opustenej pláži prstami preberá hladké drevené koráliky svojho ruženca a útržky papiera krúžia a víria v čipkovaných okrajoch vln, až kým sa nerozplynú v Jadranskom mori. Už nikdy viac nechce vidieť tie slová. Urobila správnu vec, správnu. Nepochybuje.

No netuší, že nepriznaný hriech ju odlúči od viery a vina sa jej vryje do duše a zostane s ňou až do posledného dňa jej života. No napriek všetkému to bude stáť za obetu, pretože spozná radosť jeho lásky.

1. KAPITOLA

Sussex 2019

„Vôbec si ma nevšímaj, prišiel som si iba po golfové palice.“

Antonia zmeravela, keď buchli vchodové dvere. Vzápätí si cez holé nohy rýchlo prehodila roh periny. Ešte stále si iba zapínala blúzku, keď do spálňových dverí nakukol nejaký muž, celý červený na tvári.

„Ach, ahoj... Ty budeš určite Nedova najnovšia frajerka. Je tu ten starý somár?“

„N-nie... Odišiel ranným vlakom do Londýna. Je na konferencii.“

„Vážne? Myslel som si, že to je iba zásterka pre jeho starú. Nuž, v každom prípade som ťa rád spoznal... ehm.“

„Aj ja teba, Geoffrey.“

Meravo sedela na okraji postele a počúvala, ako zo skrine v predsieni vyťahuje golfové palice, listuje v kope zásielok na stolíku pri dverách a potom konečne odchádza. Och, bože, to bola absolútna potupa. Absolútna, totálna a prekliata potupa. Nedova *najnovšia frajerka*. Na toto ju zredukoval? Veď Geoffrey bol Nedov najlepší priateľ, ktorého byt využívali, keď bol mimo mesta, a on dokonca ani nevedel, ako sa volá.

S Nedom boli spolu už poldruha roka. Osemnásť mesiacov spávala so svojim šéfom. To znamenalo sedemnášť mesiacov príbehov o tom, ako opustí svoju ženu, ale musí

počkať na tú správnu chvíľu. Pätnásť mesiacov, keď mu skutočne verila ako taký blázon, a bohvie koľko mesiacov viny, pretože sa zamilovala do ženatého chlapa.

Rozochvene si natiahla nohavice a zamierila k zrkadlu. Pred svojím odrazom potriasla gaštanovohnedou hustou hrivou a začala si ju rozčesávať. Rytmické ťahy kefy ju upokojovali a umožnili jej premýšľať. No o čom vlastne? Potrebovala hlavne vypadnúť z tohto bytu a z Nedovho života. Odrazu jej všetko pripadalo... úbohé. No nemohla sa predsa len tak zbaliť a odísť. Potrebovala túto prácu. Musela splácať hypotéku a účty a všetka jej zodpovednosť matky samoživiteľky... No dobre, Honey mala už dvadsaťdva rokov, ale spolu s priateľkou žili u nej a snažili sa nasporiť si na vlastné bývanie. Nemohla si dovoliť prísť o prácu.

Keby sa rozišla s Nedom, nemohla by ďalej pracovať v Mediterranean Gems a každý deň ho stretávať, komunikovať s ním a vedieť, že to, po čom najviac túžila, sa nikdy nesplní. Už teraz to bolo dosť zlé. Takto jej patrilo aspoň kúsok z neho a on sa na ňu stále díval, ako aspoň dúfala, láskyplným pohľadom.

Bože, takýto život bol nanič. Zamilovať sa do ženatého muža. No zrejme si to zaslúžila, keď bola taká hlúpa, že sa do tej kaše namočila. Polčas rozpadu, ktorý sa točil okolo chvíľ, keď sa mu podarilo vykradnúť sa od ženy. A pritom dobre vedela, že nikdy nebudú mať skutočný spoločný domov. Poobzerala sa po spálni a odrazu ju videla novými očami. Nebol tu jediný vankúš či pléd, nič osobné na obrazoch na stenách. Pokojne mohlo ísť aj o hotelovú izbu. Aspoň by od nej nemal kľúč nikto iný. Žalúdok jej zovrelo od rozpakov.

Ani vo sne by jej nenapadlo, že sa jej prihodí niečo podobné, ale keď Honey odišla na univerzitu, cítila sa veľmi osamelo. Pokusy o zoznámenie sa cez internet sa skončili

ako maximálna fraška a Ned ju vždy vedel vypočúť, až sa zo šéfa hladko vykľul priateľ a napokon... No to všetko bolo v každom ohľade nesprávne a muselo sa to skončiť.

Problém bol, že aj keď vedela, čo treba urobiť, netušila ako. Koniec koncov, túto prácu potrebovala. V Nedovej cestovnej kancelárii zarábala oveľa lepšie než ako prekladateľka na voľnej nohe. Tým sa živila, keď bola Honey menšia. Navyše to bol pravidelný príjem. Okrem toho sa jej páčilo pracovať s ľuďmi. A v neposlednom rade už nemala doma dosť priestoru na prácu.

Vložila kefu späť do toaletnej tašky. Uvedomovala si, že iba hľadá výhovorky. Jednoducho bola príliš prázdna, tým všetkým príliš vyčerpaná na to, aby dokázala prijať rozumné rozhodnutie týkajúce sa jej budúcnosti. Jedno bolo isté: nemohla nasadnúť do auta, odviezť sa domov a tam sa vyplakať pod perinou, aj keby akokoľvek chcela. Aspoňže Ned je v Londýne a skôr ako poobede sa s ním nestretne. Bola skutočne iba jeho *najnovšou frajerkou*?

Po príchode do kancelárie sa trochu upokojila. Prehľadala pár slov s kolegami, vyložila riad z umývačky, skontrolovala zásoby kávy a sušienok. Po chvíli sa už cítila dostatočne silná na to, aby skontrolovala e-mailovú schránku a začala metodicky triediť e-maily. Jeden z prvých e-mailov v zozname sľuboval ponuku novej nehnuteľnosti na zariadenie do ich virtuálnej brožúry, ale titulok e-mailu neznel priam sľubne: „Nový butikový hotel v Chorvátsku – ideálny do letnej ponuky.“ Po prvé, Antonii sa nepáčil arrogantný tón, a po druhé, zoznam „stredomorských pokladov“ uzavreli už pred niekoľkými týždňami. Na druhej strane, ich poslaním bolo robiť výnimky v prípade výnimočných ponúk, a tak e-mail radšej otvorila.

Na prvý pohľad nebolo na Vile Masline nič mimoriadne. Pravdupovediac, išlo skôr o obyčajnú vidiecku usadlosť:

čiastočne dvojposchodová, čiastočne trojposchodová budova s nepravidelnou červenou škridlovou strechou. No niečím sa predsa len trochu odlišovala. Po chvíli si uvedomila, že fasáda domu nie je tradične biela, ale pripomína svetlejší odtieň zelenej Farrow & Ball's Green Ground. Určitým spôsobom to dom zjemnilo, akoby splýval s olivovníkmi, ktoré ho obklopovali. Na obrázku nebolo vidieť nijakú inú budovu, ale keď si Antonia fotografiu zväčšila, v pozadí sa črtali záplaty vinohradov, ktoré prechádzali v diaľke do tmavých lesov.

Napokon to bol obsah e-mailu, ktorý vzbudil jej záujem. Odosielateľ – nejaký Damir Marić – mal dobrú angličtinu a slušné výsledky v turistickom biznise. V skutočnosti spravoval v mene majiteľa jednu z najúspešnejších dovolenkových nehnuteľností v zozname „Stredomorských pokladov“ v starom meste na ostrove Korčula. Antonia vedela, že táto nehnuteľnosť dostáva skutočne nadšené recenzie za zákaznícky servis.

Navyše Vila Maslina očividne ponúkala aj sochárske kurzy, čo bolo pomerne nezvyčajné kultúrne lákadlo. Iné nehnuteľnosti ponúkali kurzy fotografovania, písania, folklóru, umenia, ale tento bol jediný svojho druhu. Antonii naskočili zimomriavky. V e-maile sa písalo, že v neďalekej obci Lumbarda žije pár umelcov a sochárov, ktorí sú ochotní ponúknuť návštevníkom kurzy alebo večerné prednášky. Skutočne zahorela zvedavosťou, ale keď otvorila ďalšie fotografie, sklamalo ju, že na nich bol iba jeden obrázok sochára s dlhými vlasmi pri práci v ateliéri a výhľad na more spoza olivového hája, ktorý mohol byť skadekoľvek.

Rozhodne potrebovala viac fotografií, skôr než sa tým mala zaoberať čo i len trochu serióznejšie, a tak v odpovedi vyjadrila opatrný záujem a potom si išla uvariť kávu. Keď

sa vrátila za stôl, ešte len začala chrúmať nízkokalorickú sušienku, keď jej v schránke pristála Damirova odpoveď, v ktorej ponúkal videoprehliadku. Očividne mal od majiteľa domu v starom meste na ostrove informácie o ich postupe, čo na ňu zapôsobilo. Oprela sa dozadu a v dlaniach zovrela šálku. Z Vily Masliny a jej majiteľa možno napokon niečo bude.

Damir sa jej zapáčil, len čo sa objavil pred ňou na obrazovke. Nebol vysoký, ale vďaka trošku šiikým očiam, jemným rysom tváre, nakrátko ostríhaným tmavým vlasom a opálenej pokožke vyzeral celkom príťažlivo, hoci musel byť od nej mladší najmenej o desať rokov. No ako jeho najmilšia kvalita sa napokon ukázala priam hmatateľná energia, keď rozprával o tom, ako koncom minulého roka zomrela jeho teta a on potom prerábala ich dom na butikový hotel.

Vtedy ho Antonia prerušila. Ešte stále ho prerába, alebo ho už prerobil? Na okamih pôsobil zmätene, akoby celkom nerozumel rozdielu, ale potom povedal, že jej dom ukáže a ona sa rozhodne, ako to je.

Počas ich rozhovoru stál pred vchodovými dverami, ktoré boli čerstvo namaľované tmavým odtieňom olivovo-zelenej. Po tom, ako sa očividne zhlboka nadýchol, otvoril dvere a za nimi sa ukázalo stavenisko. Široká vstupná hala bola zatarasená miešačkou na cement a omietka na stenách vyzerala ošúchane a popraskane. V pozadí sa dvíhalo schodisko pozakryvané plachtami proti zaprášeniu.

„Aha.“

Teraz sa jeho hlas ozval spoza kamery. „Počkajte. Teraz na chvíľu zatvorte oči. Dáva zmysel, že vstup robí človek ako posledný, však? Chodia tadeo robotníci v špinavých topánkach.“

Odrazu sa pred jej zrakom otvorili ťažké dvere z borovicového dreva, ktoré už mali to najlepšie za sebou, a ona

sa ocitla v elegantnej obývačke. Ako keby z haly spadla cez zajačiu noru rovno do iného sveta. Stredobodom miestnosti bol obrovský kozub s kozubovou rímsou vytesanou zo žiarivo bieleho kameňa. Nad ním visela abstraktná maľba vo víroch modrých odtieňov, ktorá jej okamžite evokovala more. Steny mali najbledší možný odtieň oblohy a okná lemovali závesy z bieleho mušelínu. Na podlahách z vybielených borovicových dosiek stáli nízke plyšové pohovky a eklektické starožitné príručné stolíky. Antonia takmer cítila vôňu včelieho vosku. Táto miestnosť bola dokonalá.

Damir vzal jej pochvalu ako samozrejmú a pritom jej, divoko mávajúc jedinou voľnou rukou, opisoval obrazy na stenách a sošky roztrúsené na policiach.

„Toto je miesto na oddych a na vystavovanie prác našich miestnych umelcov. Tamtá skriňa v kúte bude samoobslužným barom pre hostí.“

„Je to nádherné. Z tej miestnosti sála... pokoj.“ A to aj napriek poskakujúcemu obrazu z telefónu v jeho ruke.

„Veru, chcem, aby ľudia, ktorí sem prídu, našli pokoj. Aby si vyčistili hlavy od každodenných starostí a objavili v sebe kreativitu.“

Cez oko kamery pozorovala, ako sa Damir vrátil späť do haly a zamieril do jedálne v detailne dotiahnutých sýtych odtieňoch terakoty. Vysvetľoval, že po väčšinu dní budú môcť hostia jedávať na terase, a tak sa miestnosť bude využívať prevažne na večerné prednášky. Potom prudko otvoril francúzske okná a odhalil široký pruh trblietavo bielej dlažby šialených tvarov s výhľadom na olivový háj. Striebristo zelené listy stromov sa mihotali v bledom slnečnom svite.

Keď jej Damir ukazoval dokončené spálne, z ktorých jedna mala výhľad na more, ako bolo na fotografii v e-maile, Antonia sa rozhodla. Už počúvala iba jedným uchom,

keď jej vykladal, že v spálňach budú dve samostatné poste-
le a dve veľké manželské posteľe, ktoré sa budú dať v prí-
pade potreby rozdeliť. Absolútne ju uchvátilo svetlo, ktoré
prúdilo dnu cez okná, starostlivo skombinovaný starožitný
nábytok a moderné kúpeľne s medovožltými kamennými
umývadlami a obkladačkami. Keď sa pristihla pri tom, že
tam túži byť, vedela, že so správnymi fotografiami bude
tento hotel v katalógu vyzeráť neodolateľne a objednávky
sa začnú len tak hrnúť.

Antonia sa vrátila späť do reality a opýtala sa Damira,
kto bol jeho interiérovým dizajnérom. On sa však zasmial,
vraj si nemohol nijakého dovoliť. Skutočnosť, že on sám
mal taký zmysel pre štýl a neuveriteľné okolo pre detail, iba
potvrdila jej rozhodnutie.

Keď ju previedol okolo úzkeho schodiska, opýtala sa
ho, či sú hore ďalšie izby na prenájom.

„Nie. Na povale robím byt pre správcu. Potrebujem
niekoho, kto by tu bol stále, aby sa staral o hostí, komu-
nikoval s nimi a varil im. A aby dozeral na upratovanie,
pretože to bude robiť neter môjho známeho a ona má vo
zvyku tráviť priveľa času na telefóne.“

„A čo budete robiť vy?“

„Budem sa starať o obchodnú stránku tohto podniku
a ešte budem robiť sprievodcu a vodiča. A, samozrejme,
starám sa aj o iné dovolenkové prenájmy.“

„Budete mať toho veľmi veľa.“

„Dúfam.“

Antonia vedela, že sa nemôže nechať viesť srdcom bez
toho, aby videla najskôr čísla. Keď sa skončila virtuálna
prehliadka, požiadala Damira, aby jej poslal ceny za izby,
kurzy a prednášky sochárov. Na okamih sa jej zdal trochu
skľúčený, ale potom vysvitlo, že sochár je v skutočnosti iba
jeden, ale zato ide o medzinárodne uznávaného sochára

Vincenza De Luca, pretože pre svojich hostí chce iba všetko prvotriedne.

Keď ukončili hovor, Antonia si sochára vyhľadala na internete a zistila, že Damir netáral. De Luca bol Talian, ktorý pravidelne vystavoval v New Yorku, Paríži aj vo Florencii a jeho práce sa predávali za astronomické ceny. Tak prečo potom trčí na takom malom ostrove, ako je Korčula? Na jeho stránke sa dozvedela, že dôvodom je miestny kameň. Hoci boli menej známe ako na susednom ostrove Brač, ale aj na ostrove Korčula sa nachádzali lomy. De Luca na stránke aj obširne vychvaloval textúru, pevnosť a kvalitu kameňa.

Radšej než by si mala zjesť sendvič zhrbená za pracovným stolom, obliekla si Antonia kabát a cez plece si prehodila kabelku. Ulica pred budovami viedla dole k potoku. Očami pátrala v živých plotoch po akýchkoľvek náznakoch života. Obloha nad ňou mala farbu olova a odrážala sa v nepokojnej vode obmývajúcej mólo. Po druhý raz v ten istý deň zatúžila po oslnivej modrej farbe Stredomoria. Možno si pôjde do Damirovho hotela oddýchnuť rovno ona sama. Možno by sa tam dokonca pozrela na chvíľku ešte pred začiatkom sezóny.

V Chorvátsku nikdy nebola, ale v katalógu videla fotografie krištáľovo priehľadného tyrkysového mora a spleť terakotových striech. Objala sa rukami, aby sa zohriala. Odhliadnuc od všetkého ostatného, dovolenka by jej zaručene odvieďla myšlienky od Neda. Keď hľadela do blatisto sivej vody, v myšlienkach sa jej vynorila predstava, v ktorej sa Nedovi podarilo ísť do Chorvátska s ňou a potom sa ruka v ruke prechádzali po olivovom háji a popíjali na terase víno... celý úchvatný týždeň spolu, nielen pár ukradnutých hodín. Vzápätí sa však spamätala. To sa nikdy nestane. Namiesto blúznenia by sa mala skôr zamyslieť nad tým, ako vzťah ukončí a napriek tomu si dokáže na seba

zarobiť, aby sa uživila a splatila hypotéku. Okrem cudzích jazykov nemala v zásade veľa podnikateľských zručností.

Keď sa Antonia vrátila do kancelárie, Nedovo BMW už stálo na parkovisku. Po ponižujúcom stretnutí dnes ráno s Geoffreyom mala viac než inokedy problém udržať profesionálny výraz, ale nakoniec sa zhlboka nadýchla, vzala si zo stola svoj laptop a balansujúc ním na predlaktí vykročila po schodoch do Nedovej kancelárie.

Nasadila svoj najziarivejší úsmev. „Myslím, že som našla náš posledný poklad. Skutočný poklad.“

Položil telefón na stôl. „Akurát som ti písal, že kde si.“

Pokrčila plecami. „Dala som si neskorý obed a potom som dostala chuť na prechádzku. Prečo? Potreboval si ma?“

„Stále ťa potrebujem.“ Usmial sa, naklonil hlavu nabok a v sivých očiach mu zaiskrilo. Ach, tak veľmi si želala, aby s tým prestal, aspoň v práci. Úplne ju to vyvádzať z miery.

„Nuž, tak som tu. A dovoľ mi predstaviť ti Vilu Maslinu na ostrove Korčula.“

„Už máme miesto na Korčule.“

„Toto je niečo iné a je to celkom nové. Majiteľ mi akurát chystá ceny a skontrolovala som lety...“

„Na tento rok?“

„Áno. Ak to nevezmeme my, vrhne sa na to niekto iný.“

„Zdá sa mi, že sme sa dohodli, že sa už nebudeme púšťať do nevyskúšaných...“

Antonia sa k nemu naklonila bližšie. „Ako hovoríme, robíme výnimky pre výnimočné ponuky. Finca el Parro otvorila iba minulú sezónu a dobre vieš, ako skvele sa predávala.“

„Išlo o výnimku potvrdzujúcu pravidlo. Myslím, že máme viac než dosť...“

Ach, nie, teraz bude na ňu protivný, pretože tu nebola, keď prišiel do práce. Nuž, ona má ešte lepší dôvod byť

protivná naňho, až na to, že on o ničom zrejme vôbec netuší. Ibaže by mu jeho kamoš Geoffrey povedal, ako ju našiel polonahú v posteli. „Veď si sa ani nepozrel na fotky.“

Otočil sa späť k obrazovke svojho počítača. „Ukáž mi čísla a potom sa rozhodnem.“

Keď schmatla svoj počítač zo stola, triasol sa jej hlas. „Nie, Ned. Vždy si mi tvrdil, že mám rozhodujúce slovo týkajúce sa nových ponúk a do tejto pôjdeme, či sa ti to páči, alebo nie.“

* * *

Ako zvyčajne, Antonia odchádzala z práce ako posledná. Hádka s Nedom ňou bytostne otriasla. Nespomínala si, že by sa niekedy predtým pohádali, ale keď si na toaletách sušila slzy hnevu a opravovala si maskaru, začala premýšľať. Nebola typ, ktorý by dosahoval veci dupotom a krikom, ale akosi zvláštne ju posilnilo, že si presadila svoje. Čím viac o tom uvažovala, tým viac jej pripadalo, že víťazstvo patrí jej. Malé víťazstvo, ktoré jej mohlo dodať potrebnú odvalu na ďalší krok vpred, teda pokiaľ by vymyslela, ako platiť účty. A ako si poradiť s tou zívajúcou priepasťou vo svojom srdci. Aby bola úprimná, nevedela, čo ju desí viac. Došľaka, ako bolo vôbec možné, že sa dostala do takejto zamotanej situácie? Čo sa to s ňou porobilo?

Bola príliš roztržitá na to, aby jej výkon v kancelárii ešte za niečo stál. Navyše zatúžila po tom, aby si mohla zamestnať hlavu v kuchyni niečím chutným na večeru. Vždy sa dokázala stratiť medzi koreninami a omáčkami a jednou z najlepších vecí na spoločnom živote s dievčatami bolo to, že im mohla vyvárať. Takmer to vyvážilo ranné postávanie v rade pred kúpeľňou a vlny domáceho chaosu, ktoré ich jedného dňa nepochybne zmetú zo zemského povrchu.